

Gina Mayer

**Zaříkávačka
koní**
Zakázaný turnaj

edice
KLOKAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2021 Ravensburger Verlag GmbH,
Ravensburg, Germany
Translation © Věra Kloudová, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu
PFERDEFLÜSTERER-MÄDCHEN,
DAS VERBOTENE TURNIER
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím Ravensburger
Verlag GmbH
Postfach 2460, D-88194, Ravensburg
přeložila Věra Kloudová
Ilustrace Florentine Prechtel
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-240-9

Velké plány

Voda kapala Ruby z jezdecké helmy až do týla. Záda už měla dočista mokrá a jezdecké kalhoty se jí nepříjemně lepily na nohy.

Fantasyina srst, obvykle bílá jako sníh, pod dopadajícím deštěm úplně zešedla. Její krásné štíhlé nohy pokryly stříkance bláta, podobně na tom ostatně byly i Rubyiny jezdecké boty.

„To stačí.“ Patrice si otřel rukou vousy. Bylo to však naprosto marné gesto – z oblohy padal stále nový a nový déšť. Už celý týden lilo jako z konve.

„Takové to je, když žiješ v Anglii,“ podotkla ráno pochmurně Rubyina maminka.

Ale Ruby namítla: „V Berlíně nebylo počasí v listopadu o moc lepší.“

Tam totiž ještě před několika měsíci s maminkou bydlely – než se ovšem se vším všudy přestěhovaly do Bickericku v Cornwallu. Ruby teď chodila do nové školy a – což bylo mnohem důležitější – do nové jízdárny.

Na ranči Oceán se každé úterní odpoledne ve čtyři hodiny konala hodina jezdeckví. A sice venku, za každého počasí. Dnes to však kvůli vytrvalému dešti vzdal i sám Patrice.

„Končíme,“ prohlásil. „Než se tady všichni utopíme.“ Majitel ranče Oceán měl nezaměnitelný francouzský přízvuk – pocházel totiž z Québecu ve francouzskojazyčné části Kanady.

„Ale teď už jsme všichni úplně mokří,“ namítla Amanda. „Tak můžeme pokračovat dál.“

Dottie, strakatá klisna, na jejímž hřbetu Amanda seděla, jako by s dívkou souhlasila.

Se zájmem očíhávala bláto, v němž měla zabořená kopyta, a komíhala ocasem ze strany na stranu.

Patrice zakroutil hlavou. „Je to tady moc rozbahněné. Nakonec nám ještě některý kůň uklouzne.“ Než někdo ze čtyř jezdců kolem něho stačil cokoli namítnout, došel Patrice k bráně a otevřel ji. „Prosím pěkně.“ Vybídl Simona k pohybu.

„Jak myslíš.“ Simon poplácal svého valacha Sultana po krku. „Možná bychom měli zastřešit kruhovou jízdárnu,“ navrhl, zatímco odjížděl. „Pak bychom mohli jezdit i za deště.“

„Patrice má mnohem lepší nápad,“ odvětil Amir, který vedle Ruby seskočil ze sedla a sáhl po otěžích svého amerického kovbojského koně.

„Ještě o tom nechci mluvit.“ Majitel ranče vrhl na Amira varovný pohled, zatímco se snažil vyždímat si vodu z uzlu, do kterého měl svázané své tmavé vlasy.

„Jaký nápad?“ zeptal se Simon zvědavě.

„Tak nám to řekni!“ přidala se i Ruby.

Jako obyčejně museli z Patrice páčít každé slůvko. Byl skoupý na slovo, a když nemusel jinak, odpovídal pouze jednoslabičně. Často se dostával do potíží s lidmi, zato s koňmi si rozuměl skvěle.

Proto se z něho ostatně stal zaříkávač koní a pracoval s nemocnými nebo traumatizovanými koňmi. Majitelé těchto koní Patricovi platili hodně peněz za to, že je po nějaké době dokázal přimět k tomu, aby se na nich zase dalo jezdit nebo aby dokázali vejít do přepravního vozu, aniž by předtím zdemolovali celé příslušenství.

Někdy Patrice kupoval i koně, které někdo zneužíval nebo zanedbával. A pak s nimi pracoval tak dlouho, až opět získali k lidem důvěru.

V těch několika málo týdnech, kdy Ruby jezdila na ranči Oceán, se toho o zacházení se zvířaty dozvěděla mnohem víc než během všech těch let strávených v předešlé stáji.

„Později.“ To bylo všechno, co z Patrice dostali.

Když k němu Ruby dovedla Fantasy, trenér klisně něžně poklepal na mokrý bílý krk. Pak se obrátil a v dešti odcházel pryč. Trochu kulhal. Od té doby, co při nehodě ztratil pravou nohu, nosil protézu.

„Tak nám to pověz ty, Amire.“ Ruby si odhrnula z čela úplně promočený pramen vlasů. „Vypadá to, že něco víš.“

Všechny oči se nyní zadívaly na vysokého chlapce s téměř modročernými vlasy, který zůstal stát se svým kovbojským koněm před kruhovou jízdárnou.

Amir chvíli váhal. „Já nevím...“ Zadíval se za Patricem, který právě zmizel za stájí.

„No tak!“ přemlouval ho Simon. „Jinak se zeptáme Kelly. Ta nám to určitě prozradí.“

„To je pravda.“ Amir se usmál. „A není to ani žádné tajemství. Patrice a Kelly chtějí stavět. Rádi by měli velkou halu, kde by mohl Patrice trénovat koně i v zimě. A kde by se mohly konat i jezdecké kurzy. Stávající jízdárnu používá vlastně jenom Kelly a její pacienti.“

Kelly pracovala jako jezdecká terapeutka specializující se zejména na dětské pacienty. Dařilo se jí – měla plný kalendář na celé měsíce dopředu a mnozí byli na čekací listině.

Její terapeutické hodiny se konaly v malé jízdárně vedle stájí, takže Patrice musel se svými koňmi vlastně vždycky pracovat venku. V letních měsících to nebyl žádný problém, ale v zimě to bylo horší.

„A kde ta nová hala bude?“ Amanda si posunula brýle do čela. Bylo až s podivem, že přes mokrá skla ještě vůbec něco viděla. „Sem se už přece nic nevejde.“

Měla pravdu. Na pozemku se nacházel kamenný dům s doškovou střechou, kde bydleli Patrice a Kelly, stodola a dlouhá moderní stáj. Za ní se rozprostíraly pastviny pro koně a jízdárna, kde jim právě skončil trénink.

„Přemýšlejí o tom pozemku tamhle vzadu.“ Amir ukázal na pole vedle výběhu, kde se pásli valachové a hřebci.

„Vůbec jsem netušil, že ten taky ještě patří k ranči,“ odvětil Simon.

„Taky k němu nepatří. Patrice ho chce přikoupit,“ vysvětlil Amir. Pak naklonil hlavu a podíval se na Ruby, které se okamžitě rozbušilo srdce. Amir vypadal s lesklými tmavými vlasy a černočernýma očima neuvěřitelně dobře. Ještě před dvěma týdny byla přesvědčená o tom, že ji nemůže vystát, ale opak byl pravdou. Měl ji rád – dokonce hodně. „Vyjedeme si ještě?“ zeptal se jí.

„Skvělý nápad,“ odpověděla Amanda, než Ruby stačila cokoli říct. „Mokřejší než teď už být nemůžeme.“

Simon si odkašlal a Amanda úplně zrudla.

„Ach,“ pronesla v rozpacích. „Chcete jet radši sami? Chci říct... ve dvou?“

„Ale ne.“ Ruby zakroutila hlavou, přestože by ve skutečnosti opravdu jela raději s Amirem sama. „Přidáš se k nám, Simone?“

„Jasně,“ odpověděl Amir místo něho. „Mám pocit, že brzo vyjde slunce.“

Simon si setřásl ze zrzavých vlasů dešťové kapky a pochybovačně se zadíval k obloze.

Těžké mraky visely tak nízko, že se téměř dotýkaly korun stromů.

„Dobře,“ dodal po chvíli.

Amir měl skutečně pravdu. Když všichni čtyři dorazili na pláž, mraky se náhle rozplynuly. Slunce zalilo moře a rozlehlé duny téměř neskutečným zlatavým světlem. Uvolnili koním otěže a cválali mokřým pískem.

Ruby výskala štěstím. Vítr jí foukal do dlouhých vlasů, až za ní ve vzduchu vlály. Racci křižující prostor nad mořem křičeli, jako by jí chtěli dát za pravdu.

Dojeli až ke skalám u široké zátoky a poté klusali pomalu zpátky.

Ruby z plných plic nasála slaný mořský vzduch. Výuka jezdeckví, tak jak jim ji Patrice každý týden připravoval, byla opravdu skvělá. Ruby

uměla s koňmi komunikovat stále lépe, bez násilí, bez tlaku, aniž by se zvířat třeba jenom dotkla.

Ale ze všeho nejlepší byly volné projížďky po pláži nebo po lukách, s Amirem i ostatními. Přestože Ruby v Německu jezdila několik let, nějakou dobu trvalo, než jí Patrice dovolil vyjet si s Fantasy ven do krajiny. Co se naučila v dřívější jezdecké stáji o tom, jak se zachází s koňmi, neodpovídalo Patricovým představám ani za mák.

„Podívejte, tamhle vpředu je Kelly!“ zvolala Amanda, jakmile už téměř dorazili na úzkou stezku vedoucí nahoru na útesy a odtud zpět na ranč.

Patricova přítelkyně na sobě měla lacláče, kostkovanou pánskou košili a na blondatých loknách měla nasazenou pestrobarevnou vlněnou čepici. Vedla hnědého koně s bílou lysinou, na jehož hřbetu seděla nějaká dívka. Vedle ní kráčel velký ovčácký pes s rozježenou srstí.

„S Emily a Arthurem.“ Ruby na ně zamávala.

Kelly zamávala zpět a po chvíli zvedla ruku i Emily a pozdravila je. Kelly jí nejspíš řekla, že k nim přijíždějí Ruby s ostatními dětmi – Emily byla totiž slepá.

Ovčácký pes jménem Arthur je už taky zahlédl. Hlasitě štěkal, vrtěl ocasem a nadšeně se k nim rozběhl.

„Ahoj, kamarádi!“ pozdravila je Kelly, když se k malé skupince přiblížili. „Užíváte si, že chvíli neprší?“

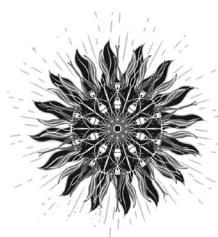
„Tady dole je to nádherné, vidíte?“ Emily nastavila obličej slunci.

„Ale vždyť přece nic nevidíš,“ vypadlo ze Simona.

Amanda se k němu ze svého sedla naklonila a bouchla ho do ramene. Ruby protočila oči. Někdy Simon postrádal veškerý takt.

„No a?“ Emily to naštěstí ani v nejmenším nerozhodilo. „Slyším racky a Arthura a moře a klusot kopyt. A na obličejích cítím vítr a slunce.“

Kelly položila ruku na Emilyiny ruce, které spočívaly na sedle, a stiskla je. S hrdostí se na Emily usmála, což dívka samozřejmě nemohla vidět, ale Ruby si byla jistá, že to vnímá.

Když rodiče Emily před několika týdny poprvé přivezli na ranč Oceán, zuby nehty se terapii pod vedením Kelly bránila. Ale jakmile se jednou posadila do sedla, odpor zmizel. Emily koně a ježdění milovala – stejně jako Ruby, Amir, Simon a Amanda. A na to, že s ježděním začala teprve nedávno, jí to opravdu šlo.

„Kampak jste si vyjeli?“ obrátila se Emily na své čtyři přátele.

„Jen na konec zátoky,“ odpověděla Ruby.
„Výuku ježdění jsme odpískali.“

„Já bych taky někdy tak ráda jela na konec zátoky,“ zašeptala Emily.

„Ale vždyť tam jezdíš,“ namítla Kelly.

„Já mám ale na mysli, že bych se tam vydala společně s ostatními. Aniž by někdo vedl Marlona.“